

Gade, mens man Skridt for Skridt kæmpede sig hen ad Vejen med fremoverbøjet Overkrop eller fløj afsted paa Træskohælene med Stormen paa sin Ryg.

„Godt for dem, der har vel tækket og tæt spækket,“ tænkte de, der sad hjemme i de halvmørke Stuer, hvor man selv midt paa Dagen neppe kunde se at læse sin Avis, mens det peb og tudede rundt om, som alle onde Aander var slupne løs over Byen. Inde i Staldene stod Hestene med rejste Øren og rystede af Angst. Køerne brølede omkap, som under en Ildebrand, mens Kattene gik og mjavede sygt, og Hundene løb omkring og snuste uroligt.

Da Vejret endelig stilnede lidt, kom Sneen tumlende i hvide Horder; og skønt det endnu var tidligt paa Vinteren, i Begyndelsen af December, blev den overalt liggende paa Jorden, samlede sig i Grøfterne, skjulte de styrtede Træer ved Vejene, dannede sig op over de knuste Gærder og oprevne Straatage. I samfulde to Dage og Nætter stod Himmel og Jord i et.

Men da var der ogsaa en og anden af de enfoldige Vejlbybønder, der i Stilhed begyndte at ransage sit Inderste og gøre sit Regnskab op med Gud i den Tro, at Dommens Dag maatte stunde til. Selv da man endelig den anden Dags Aften kunde begynde at skovle Snedriverne bort fra Portene og feje de tomme tykke Snekager ned fra Ruderne, tænkte mere end en af dem, der i det frembrydende Maaneskin stod i deres Dør og stirrede ud over den øde, blaa-hvide Sneørken, hvortil Land og Fjord var bleven forvandlet, hvad vel alt dette kunde „være imod“, d. v. s., om det ikke muligvis altsammen var et Varsel, en himmelsk Forkyndelse af en eller anden betydningsfuld Begivenhed, der i den nærmeste Fremtid skulde overgaa Byen eller Sognet eller kanske det ganske Land.

II

Inde i Provstens Studereværelse sad paa denne Aften en fremmed Mand, som Dagen forud var naaet hertil midt under Snestormens vildeste Rasen. Det var en ungdommelig, høj og slank